

ZARZĄDZENIE

Dnia 14 marca 2024 r.

Sędzia SN Wiesław Kozielowicz

w związku z pismem **J. M.** z dnia 26 listopada 2023 r. dotyczącym wznowienia z urzędu postępowania o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKo 318/22 r., oddalającym wniosek o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 27 lutego 2020 r., sygn. akt V Ka 1412/18, zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 9 listopada 2017 r., sygn. akt II K 912/12,

nie stwierdzam podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie wskazanego wyżej postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

UZASADNIENIE

W przepisie art. 542 § 3 k.p.k. unormowano wznowienie postępowania karnego z urzędu. Do wznowienia postępowania karnego w tym trybie dochodzi jedynie wówczas jeżeli ujawni się jedno z bezwzględnych uchybień odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k. Wznowienie postępowania z urzędu na podstawie uchybień z art. 439 § 1 pkt 1 – 8 k.p.k. może nastąpić na korzyść bądź na niekorzyść oskarżonego, zaś z przyczyn ujętych w art. 439 § 1 pkt 9 – 11 k.p.k. tylko na korzyść.

W realiach sprawy brak jest podstaw do podjęcia działań z urzędu przez Sąd Najwyższy w przedmiocie wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 czerwca 2023 r., sygn.

akt II AKo 318/22 r., oddalającym wniosek o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 27 lutego 2020 r., sygn. akt V Ka 1412/18, zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 9 listopada 2017 r., sygn. akt II K 912/12. Postępowanie w przedmiocie wznowienia postępowania karnego unormowane w Rozdziale 56 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego – powoływana jako k.p.k., nie podlega procedurze wznowienia przewidzianej w Rozdziale 56 k.p.k., gdyż treść unormowań zawartych w Rozdziale 56 k.p.k. wskazuje, iż to postępowanie obejmuje jedynie postępowania rozstrzygające w kwestii odpowiedzialności karnej, którym w przypadku skazanego J. M. było postępowanie karne zakończone wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 27 lutego 2020 r., sygn. akt V Ka 1412/18, zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 9 listopada 2017 r., sygn. akt II K 912/12 (por. też np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 października 1997 r., sygn. akt II KZ 130/97, OSNKW 1998, z. 1 – 2, poz. 10, z dnia 29 stycznia 2007 r., sygn. akt IV KO 118/07, LEX nr 346765, z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt IV KO 75/13, Legalis).

W uchwale składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48, wyrażono pogląd, że w postępowaniu o wznowienie postępowania, ujętym w art. 542 § 3 k.p.k., istnieje zawsze możliwość wykorzystania inicjatywy stron w celu usunięcia rzeczywistych uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Pełne zastosowanie znajduje tu instytucja przewidziana w art. 9 § 2 k.p.k., umożliwiająca stronie wystąpienie z wnioskiem (sygnalizacją) o dokonanie czynności z urzędu. Ta inicjatywa, w razie potwierdzenia zaistnienia wskazanego uchybienia, może prowadzić do wszczęcia z urzędu postępowania wznowieniowego, zaś w braku zaistnienia uchybienia skutkującego obowiązkiem wszczęcia z urzędu postępowania wznowieniowego, nie wymaga wydania orzeczenia stwierdzającego, że wskazywana usterka nie występuje.

W realiach niniejszej sprawy można byłoby zatem poprzestać jedynie na pisemnym poinformowaniu skazanego J. M. o braku podstaw do wszczęcia postępowania wznowieniowego z urzędu, jednakże za celowe uznano decyzję o

braku prawnych podstaw do wszczęcia postępowania wznowieniowego z urzędu podjąć w formie niezaskarżalnego zarządzenia.

[PGW]

(r.g.)